

Végh Attila
Átváltozás

Prágai Tamásnak

Most filatelista vagyok.
Leáztatok egy sort egy versről,
„ezt a délutánt erről a napról”,
ezt a napot egy városról.
Azt a várost (nevezzük Kolozsvárnak)
már rég leáztattam arról az országról,
ami valamikor régen az időről ázott le.
Lassan enged a ragasztó,
oldódnak a rendelt imák.
Na végre, enyém a gyűjtés,
várnak az album celofánparcellái.

Mindent megszáritok, ami leázott.
Ha majd öreg és gazdag leszek,
az albumot egy nőnek adom.
Amit szétszedtem, összeraktam,
legyen mind az övé.
Istenem, teljes sorozat,
mondja majd áhítattal,
és szeretettel fölteszi a polcra,
a többi közé.

Ebben a pillanatban
megértem, hogy nem létezünk.
Csak vendégei vagyunk annak,
amin nem fog a víz.
Hínárszellemelek között,
oldódó képekben úszva,
iszapos felhőkben bízva,
lebegve, sodródva, ázva
áztatjuk, áztatjuk, áztatjuk
egyetlen nőről az időt.